

fide viuunt: quibus secundum hominem interiores ui-  
uat: licet per eandem rationem ad veritatem nitatur  
et tendat ad eterna: tamen in eiusdem fidei tempo-  
poralis retentione: contemplatione: dilectione  
nondum talis est trinitas ut dei iam imago di-  
cenda sit: ne in rebus temporalibus constituta videa-  
tur quae constitueda est in eternis. Mens quippe  
humana cum fidem suam videt quae credit quod non vi-  
det: non aliquid sempiternum videt. Non enim semp  
hoc erit: quod utique non erit quoniam ista peregrinatione  
finita qua peregrinamur a domino ut per fidem ambu-  
lare necesse sit: spes illa succedet per quam vide-  
bimus faciem ad faciem sicut modo non videntes: tamen  
quod credimus videre merebimur atque ad spem  
nos per fidei productos esse gaudebimus. Neque  
enim iam fides erit qua credantur quae non videntur  
sed spes qua videantur quae credebantur. Sic ergo  
et si vite huius mortalitatis transactae memineri-  
mus et credidisse nos aliquid quae non videbamur  
memoriter recoluerimus: in praeteritis atque trans-  
actis deputabitur fides ista non in praesentibus re-  
bus semperque manentibus: ac per hoc etiam trini-  
tas ista quae nunc in eiusdem fidei praesentis ac  
manentis memoria conuicta dilectione consistit  
tunc transacta et praeterita repletur esse non permanens.  
Ex quo colligitur ut si iam imago dei est ista  
trinitas: etiam ipsa non in eis quae semper sunt sed  
in rebus sit habenda transeuntibus.

Quid illud sit animi in quo dei imago per-  
petua est et eterne spes trinitatis. **Capitulum III.**

Est autem ut cum anime natura sit im-  
mortalis: nec ab initio quo creata est  
vniuersum deinceps esse desistat id quod nihil  
melius habet non cum eius immortalitate perduret.  
Quid vero melius in eius natura creatum est:  
quod per ad sui creatoris imaginem facta est? Non  
igitur in fidei retentione: contemplatione: dile-  
ctione: quae non erit spes: sed in eo quod semper erit in-  
uenienda est quae dici oporteat imaginem dei. an  
adhuc utrum ita se res habeat aliquid diligentem  
atque obstruam perscrutabimur? Dicit enim potest  
non perire istam trinitatem: etiam cum fides ipsa transi-  
erit: quod sicut nunc eam et memoria tenemus et  
cogitatione cernimus: et voluntate diligimus: ita  
etiam tunc cum eam nos habuisse memoria te-  
neamus et recolemus: et hoc utrumque tertia vo-  
luntate iungemus eadem trinitas permanebit. Quod  
si nullum in nobis quasi vestigium transiens reliquit:  
perfecto nec in memoria nostra eius aliquid ha-  
beamus quod recurramus eam praeteritam recor-  
dantes atque id utrumque intentione tertia copu-  
lantes: et quod erat scilicet in memoria non inde cogi-  
tantibus nobis: et quod inde cogitatione formatur.  
Sed qui hoc dicit non discernit aliam nunc esse

trinitatem quando praesentem fidem tenemus  
videmus amamus in nobis aliam tunc futuram  
quoniam non ipsam sed eius velut imaginariam ve-  
stigium in memoria reconditum recordatione con-  
tuebimur: et duo haec id est quod erat in memo-  
ria retinentis et quod inde impertit in acie recor-  
dantis: tertia voluntate iungemus. Quod ut  
possit intelligi: sumamus exemplum de corpali-  
bus rebus de quibus in libro vndecimo satis lo-  
cuti sumus. Nempe ab inferioribus ad superio-  
ra ascendentes: vel ab exterioribus ad interiora  
ingredientes: primum reperimus trinitatem  
in corpore quod videtur et acie videtur: quae cum vi-  
det inde formatur et in voluntate intentione quae  
utrumque coniungit: huic trinitati similem constituamur  
cum fides quae nunc inest nobis tanquam corpus illud  
in loco: ita in nostra memoria constituta est: de qua  
informatur cogitatio recordantis: sicut ex illo  
corpore acies intuentis. Quibus duobus ut tri-  
nitas impleatur annumeratur tertia voluntas: quae  
fidem in memoria constitutam et quandam eius ef-  
figiem in conuictu recordationis impertitam con-  
nectit et coniungit: sicut in illa corpali trinitate visio-  
nis formam corporis quod videtur et confirmationem  
quae fit in cernentis aspectu coniungit intentionem vo-  
luntatis. Faciamus ergo corpus illud quod cer-  
nebatur interisse dilapsum nec eius remansisse  
aliquid in illo loco: ad quod videndum recurrat  
aspectus. Nunquid quod imago rei corpali iam  
transactae atque praeterite remanet in memoria: et  
vnde informetur recordantis obruitur: atque id utrum-  
que tertia voluntate iungatur eadem trinitas esse  
dicebatur: quae fuerat quoniam species in loco po-  
siti corporis videbatur? Non utique sed proorsus aliam.  
Nam praeter quod illa erat extrinsecus: haec in-  
trinsecus: illam profecto faciebat spes praesentis  
corporis: hanc imago praeteriti. Sic et in hac re de  
qua nunc agimus et propter quam purauimus adhibendum  
illud exemplum: fides quae nunc in animo  
nostro est: velut illud corpus in loco dum te-  
netur aspicitur: amatur: quaedam efficit trini-  
tatem: sed non ipsa erit quando fides haec in  
animo sicut corpus illud in loco iam non erit.  
Quae vero tunc erit quando eam recordabi-  
mur in nobis fuisse non esse: aliam profecto erit.  
Hanc enim quae nunc est facit res ipsa praesens et in  
animo credentis affixa: at illam qui tunc erit  
faciet rei praeterite imaginatio in recordantis  
memoria derelicta. Nec illa igitur trinitas quae  
nunc non est: imago dei erit: nec ista imago dei  
est quae tunc non erit. Sed ea est inuenienda  
in anima hominis: id est rationali: siue intel-  
lectuali imago creatoris quae immortaliter in  
mortalitati eius est insita.